

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 16.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392863584/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

— — — — —
Om Eftermiddagen gik Moder og Søster gerne ud at spadserere med Tue, stundom op i Byen for at købe ind i de skumle Butikker, men oftest ud på Landet, og det holdt han meget mere af.

Der var så mange Ture at gå — ad Stierne ud langs Fjorden, hvor store, gule Sivskove stod og hviskede om Hav-Farter og Eventyr til Søs, eller ad Landevejene, der nede fra Byen i langsomme Svingninger bar op over Bankerne og løb hen langs Højdeskovenes Bryn og videre ud over de flade Marker. Heroppe var så frit til alle Sider, så ensomt og friskt. Blæsten summede og sang om Ørene, og Tue travede travlt mellem Moder og Søster, mens hans Hjærte bankede af Glæde. Til sidst kom de gerne til en eller anden sammentømret Bænk, som stod højt og ene, og hvor fra de kunde se ned over Markerne, Skovene og Hegnene til Byen dybest nede ved Fjorden, med de røde Tage og det ranke Kirkespir. Og ovre bag Byen stod atter Banker, hvor andre Poppellandeveje krøb op over nøgne Marker, som Kålorme, forbi hvide Gårde og ind i Smålunde. Bagerst steg høje Skovtinder mod Himlen. Men bag ved Byen lå der flade Enge mellem tvende blånende Højderækker og glimtede med en Å.

Gik de rigtig langt kunde de komme ud til en Bænk, som de selv havde lavet, og som stod på en stejl Skrænt lige over Fjorden. Derfra så de ud til Havets Sølvstribe langt borte bag svømmende Øer og Næs.

Kun meget sjælden mødte de et Menneske på disse Ture gennem det ensomme Land — en langstøvlet Skovhugger eller en vadmelsblå Bonde, som skulde ned til Købstaden.

En mødte de dog altid: en høj, mager Mand med skægløst, gult Ansigt og sorte Øjne, der stirrede så

vildt. Han gik med ilende Skridt, næsten som han løb, skottede hurtigt hen til dem og hastede videre.

Regitze blev altid bange, når de så ham komme langt borte i den flagrende Kappe, men Moder sagde: «Hvorfor er du bange for den Stakkell, han gør så-mænd ingenting.» «Jeg er egentlig heller ikke bange,» svarede Regitze hæftigt, «men hvorfor skal vi altid møde ham — det er så sørgeligt og stygt at se ham.» Tue syntes, det var slemt sagt af Regitze, han havde så ondt af den magre Mand, der så på dem med sine urolige Øjne, som vilde han gjerne have gået iblandt dem. Moder sagde nok: «Nej, han vil helst være helt alene,» men det kunde Tue umuligt tro, ti hvor kunde man leve, når man ikke havde Moder og Søster og Fader derhjemme. Og han vidste, at Manden havde haft både Kone og Børn, men at de var indebrændte, da der gik Ild i hans Gård.

Der strøg et Pust af Uhygge og Smærte ind over deres lille Selskab, når han løb forbi. Moder blev endnu mere tavs end ellers, Søster fortrak sit blege Ansigt og blinkede med Øjnene, og Tue turde ingenting sige, han vidste, at nu tænkte de på Alf, og han skammede sig så dybt over sig selv og sin Troløshed, at han ængstligt begyndte at skotte tilbage — især når de gik ned igennem en af de dybe, trange Skovdale, om ikke den, der en Gang havde gået iblandt dem, listede sig bagefter og søgte at komme med på ny.

Men nåede de så atter ud på Landevejen og så Byen dernede, var det alt sammen glemt igen, og de begyndte at snakke sammen. Moder havde jo også sagt: Else må glemme Åge, hvis hun skal leve — hun havde sagt: Alfs Kiste blev fyldt med Blod, når han græd, men var han glad, blev den fuld af røde Roser. Derfor vilde han ikke mere være bange for Broder. Broder var slet ikke vred på ham. Tue blev så vel til Mode mellem Moder og Søster.

Her længere nede mod Byen mødte de flere Men-